

Якщо людина хоч на остілечки мисляча, її, безумовно, зацікавить оте французьке слово в заголовку -- хоча б своєю новизною. Проте учасникам дводенного семінару-тренінгу "Учнівське самоврядування та права дитини", що пройшов 31 січня -- 1 лютого 2001 року (його організувало ДКТВ "Пагін"), вже не треба заглядати до словників. Вони тепер не лише знають найпоширеніші стилі керівництва, а й наочно можуть їх вам показати у сценках та розкрити їх особливості. Вони -- це педагоги-організатори та заступники директорів по виховній роботі шкіл району, а також наставники і волонтери ДКТВ "Пагін", для яких тренери Волинського ресурсного центру Василь Кашевський та Руслан Краплич і провели той семінар. А відбувся тренінг у рамках проекту "Пагона" "Поінформування населення про права дитини та способи їх захисту" (менеджер проекту Олена Кривко) за фінансової підтримки програми Трансатлантичної Ініціативи ЄС-США.

Однак повернемося до нашого семінару. Про три стилі керівництва розповідати не буду, запитайте у шкільних організаторів -- учасників семінару. Розкажу краще про враження від нього. Насамперед відрізнявся цей семінар-тренінг від усіх інших тим, що тут ніхто не спав десь у куточку залу -- всі були активними учасниками. Знайомство почалося з тесту-малюнка про себе, що відразу об'єднало всіх дружньою атмосферою. (Зауважу, що такий психологічний прийом одразу робить розкутішими незнайомих між собою людей. Та й взагалі -- весь семінар був побудований на доброму психологічному підґрунті). Далі тренер В. Кашевський у формі гри розподіляв учасників на групи, склад яких постійно змінювався -- для більш повної асиміляції людей різного віку. І, задіюючи всіх активною роботою (точніше, грою в різноманітних сценках), підводив присутніх до самостійних висновків: чим,

скажімо, кращий демократичний стиль керівництва від авторитарного, а "лаззефер" -- від демократичного; які риси ідеального керівника і підлеглого та інше. Що цікаво, визначення писали на плакатах самі учасники, а не тренери. Й така неординарна організація семінару відразу запам'ятовувалась і давала, за сло-

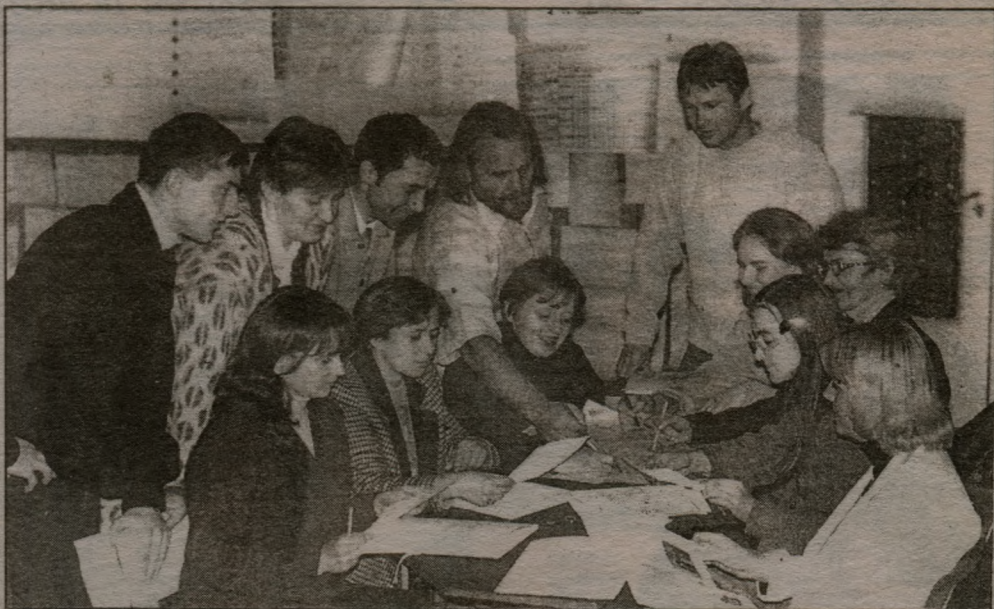
учнів і керівництва школи варто б усім знати, адже спільне прийняття рішень у житті школи стане запорукою дотримання прав дитини). Загалом же семінар пройшов активно, з вогником, а головне -- на живих прикладах і ситуаціях. Бай-дужим не залишався ніхто. І, як сказав президент ВРЦ Р. Краплич, ще років п'ять

Ніна Гарбар, Рафалієка:
Спро-бую цей принцип --
"працювати у грі" --
втілити у своїй роботі.

Так, недарма я виніс в епіграф іспанську приказку. Бо послухати-поговорити -- ще не означає використати практично. Але якщо хоча б відсотків 30 почутого (й отриманого у вигляді роздруковок) втілиться в житті,

Семінар у стилі Laissez-faire

**Говорити про биків --
це не те саме, що битися з ними**

вами учасників, конкретні результати. Практичним і цікавим завданням було навчитися планувати свою роботу. Чесно кажучи, саме тут я вперше познайомився з принципом таблиці гігантських кроків і побачив її дієвість. Кого це цікавить -- зверніться у "Пагін", там все розкажуть.

А далі досить оригінально (хоча трохи й односторонньо) тренер Руслан Краплич результатами інтелектуальної гри показав, що коли б у всіх ситуаціях, які виникають в житті, люди ставилися до ближніх, як до партнерів, а не суперників, то успіху досягали б усі, а не один, найсильніший.

Про стилі і методи організації учнівського самоврядування не розповідати. Те стосується лише учнів (хоча засоби налагодження взаємовідносин

тому на семінар приїхало б значно менше. Та й активності учасників можна лише порадіти. Бо кожен щось узяв і чомусь навчився.

В'ячеслав Козлюк, Малі Телковичі:
Це просто супер-тренінг, я багато чому навчився і обов'язково приїду на наступні семінари.

Михайло Колодій, Хиночі:
Головне -- настільки прас-то й дохідливо викладалось, що просто дивуєшся, чому до цього не додумався у своїй роботі раніше.

Аня Стельмах, Рафалівська СЮТ:
Тренінг непоганий, однак зачепило інше: в роботі використані розробки з американського шкільного досвіду. Деякі моделі ситуацій у нас просто не спрацюють. Невже українці не мають ніяких напрацювань в організації роботи з дітьми?

то цей семінар не пройшов марно. Бо подібний підхід до роботи -- то вже ломка стереотипів, то пошук істини, пошук того підходу до життя, який невдовзі принесе дивіденди у вигляді нової генерації української молоді.

І не просто як згадку про чудово організований семінар-тренінг я берегтиму диплом учасника. Ні, він і для мене принесе свої дивіденди. От хоча б знаю вже, що таке Laissez-faire (буквально -- дозволити діяти). Це -- значне обмеження контролю з боку керівника, самостійність та активність підлеглих у досягненні спільної цілі через зацікавленість у кінцевому результаті. Невже це не зацікавить наших керівників?

Сергій СКІБЧИК.
Фото Сергія
ДУЛЯНИЦЬКОГО.